

Storebror ser dig!

Alla julklappar var utdelade, när sonen och sonhustrun tittade menande på varandra och tog fram ännu en. Även min dotter såg förväntansfull ut när de tre tillsammans överlämnade paketet till mig. Så jag förstod att det var något speciellt. Och vad var det då? Jo, årets julklapp – ett allaktivitetsarmband vid namn Polar Loop. "Det ska just du ha, som kommit igång så bra på gymmet och med simningen, och för resten börjar orienteringssäsongen snart!"

Jag höll god min, tindrade med ögonen men undrade inom mig skräckslaget hur jag skulle klara av en så'n elektronisk pryl. Och inte blev det bättre när jag någon vecka senare med stor möda hittat en bruksanvisning på nätet och äntligen fått ut den i pappersformat på 21 sidor. En vecka senare hade jag lyckats ladda armbandet, klippa till det i rätt storlek och tagit på mig det. Sedan skulle det via datorn synkas med min ipad och iphone. Nya prövningar förestod. Jag kände mig argsint och uppgiven. (Folk har tidigare klarat motion utan denna pryl – morr!) Men till slut fick jag fart på synkningen och på ipaden framträdde nu en cirkel, en klocka, så att man med hjälp av turkosblåa streck i olika intensitet kunde se sina rörelser dygnet runt. Och var det helt vitt så sov man (eller kanske man har dött?!). Längst ner registrerades hur många minuter man vilat, suttit, stått, promenerat och sprungit.

Så jag bar armbandet och försökte låtsas att det var som ett nytt smycke. Helst ska det sitta på vänsterarmen eftersom jag är högerhänt, men det kändes avigt, då jag vill ha klockan där. På armbandets display syns nuets klockslag, avverkade steg och förbrukade kalorier. Men tänk om de registrerade rörelserna blir missvisande? Hur vet armbandet om jag simmar, spelar dragspel eller skalar potatis? Hmm, det här verkar knepigt. En eftermiddag när jag läste av dagens aktiviteter på min ipad, kom en ruta upp: "Du har varit inaktiv i 1 timma. Rör på dig!" Snacka om att vara övervakad! Jag stirrade förbluffad på skärmen och drog mig till minnes George Orwells roman "1984" med "Storebror ser dig". Hade det blivit verklighet i mitt liv!?

En söndagsförmiddag när jag var kyrkvärd, satt jag lugnt tillbakalutad på min bänk längst fram och lyssnade på predikan. Jag kände mig glad och avkopplad, jag hade läst dagens texter och det skulle dröja en stund innan det var något mer för mig att bistå med. Jag flyttade på högerarmen och råkade komma åt mitt armband så att displayen gick igång. Men vad stod det där i stora rosa bokstäver? Jo, GOAL. Jag blev alldeles förbluffad, för det hade jag inte sett förut. Armbandet kräver alltså att jag ska ha ett mål med mitt liv. "Ja, målet måste väl ändå vara att jag ska slå Kjell Karlsson på C-banan någon gång", tänkte jag (att lyssna på prästen hade jag helt glömt bort). Jag höjde blicken mot kyrkorummets vackra blå glaskors och tyckte plötsligt att mitt mål föreföll lite futtigt. Det borde väl ändå vara något med att bli en bättre medmänniska?

Jag läser nu på den 21-sidiga instruktionen för att lära mig utnyttja armbandet till fullo (vilket jag hittills inte klarat av), men känner mig tveksam. Det hela verkar egentligen helt galet. Det finns faktiskt människor som tvingas att bära en elektronisk fotboja. Och så går jag frivilligt omkring med en elektronisk armboja!